

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3428/2022
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „КРУШИК“ АД Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1021/22 од 06.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1021/22 од 06.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 212/2021 од 27.10.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог број .. од 23.02.2021. године, утврђено је да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.03.2021. године, обавезан је тужени да тужилу врати на рад, на послове „послови ...“ и обавезан је тужени да тужилу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1021/22 од 06.05.2022. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20, у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује ревизијом туженог. Ревизијом се указује на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, која у смислу члана 407. став 1. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду бр. .. од 03.12.2018. године, за обављање послова – „послови ...“, на одређено време, и то од 04.12.2018. године до 31.12.2018. године. Након тога, тужили је анексима уговора продужавано трајање радног односа на одређено време, за обављање истих послова, и то због потребе реализације пројекта по уговору бр. .., односно по другим уговорима који су таксативно наведени. Решењем туженог бр. .. од 23.02.2021. године утврђено је да тужили престаје радни однос 28.02.2021. године, као даном истека времена на које је уговор закључен. У анексима уговора о раду у којима се помињу пројекти, није наведено време трајања пројекта, нити да радни однос може трајати најдуже до завршетка пројекта, већ је радни однос само продужаван на периоде од по неколико месеци, односно на месец дана.

Нижестепени судови су становишта да су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Нижестепени судови налазе да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду, па је у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду наступила фикција да је радни однос заснован на неодређено време. На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови поништавају као незаконито решење туженог којим је тужили утврђен престанак радног односа и утврђују да је тужила са даном 01.03.2021. године (како је тражила у тужби) засновала радни однос код туженог на неодређено време, те обавезују туженог да тужилу врати на послове које је обављала до престанка радног односа.

Врховни касациони суд је становишта да су нижестепене одлуке донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Уговор о раду може да се закључи на одређено време, у складу са одредбом члана 37. Закона о раду, када за то постоје објективни разлози који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Радни однос заснован на одређено време, у складу са ставом 2. исте одредбе, не може трајати дуже од 24 месеца. Изузеци од временског ограничења трајања радног односа на одређено време прописани су одредбом истог члана у ставу 4. Један од изузетака, прописан у тачки 2, јесте рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог све време обављала исте послове и то послове Имајући у виду да је тужила те послове обављала код туженог све време од ступања на рад 04.12.2018. године до дана престанка радног односа 28.02.2021. године, те да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, правилан је закључак нижестепених судова да је реч о закључењу радног односа супротно одредбама Закона о раду.

Ревизијом туженог указује се да је тужба у овој правној ствари морала бити одбачена јер је поднета протеком законом предвиђеног рока из чл. 195 Закона о раду. Ревидент указује да није утврђена битна чињеница да је тужиљи радни однос на одређено време продужаван ради реализације одговарајућих пројеката. С тим у вези, ревидент сматра да нису наступили услови за преображај радног односа у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. став 4. тачка 2. Закона у раду. Становиште је ревидента да је тужба морала бити одбачена и у делу којим је тужени обавезан да тужиљу врати на конкретно радно место јер судови нису надлежни да распоређују запослене на конкретно радно место.

Неоснован је ревизијски навод туженог да је тужба у овој правној ствари поднета протеком законом прописаног рока. Решење о отказу уговора о раду донето је дана 23.02.2021. године, а тужба је поднета дана 20.04.2021. године, свакако у оквиру законом прописаног рока од 60 дана од дана достављања решења. Није правно релевантан ревизијски навод туженог да је тужиљи продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката. Сходно одредби чл. 37 ст. 6. Закона о раду, ако је уговор о раду на одређено закључен супротно одредбама овог закона, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Следи да је тужиља засновала радни однос на неодређено време самим закључењем уговора о раду на одређено време противно одредбама Закона о раду, дакле и пре него што јој је анексима уговора продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката. Стога нема места ни примени изузетка прописаног одредбом чл. 37 ст. 4 тач. 2. Закона о раду, сходно ком уговор о раду на одређено време може да се закључи и за период дужи од 24 месеца за рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта. Неоснован је и навод ревидента да је недозвољен захтев тужиље да се обавезе тужени да је врати на конкретно радно место. Само на тај начин остварује се потпуна реинтеграција запосленог у радни однос. То је била и интенција законодавца исказана у одредби чл. 191 ст. 1 Закона о раду, да се запослени врати у онај равноправни статус у ком је био пре него што му је незаконито престао радни однос. Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе туженог и нашао да су неосновани и без утицаја на правилност другостепене пресуде.

У складу са изнетим разлозима одлучено је као изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић